

I.

SESTUP DO KRÁLIČÍ NORY

Alenka začínala být pomalu unavená, jak tak seděla vedle své sestry na svahu nad řekou a neměla co na práci. Několikrát nakoukla do knížky, kterou její sestra četla, ale nebyly v ní žádné obrázky ani povídání. A k čemu je knížka bez obrázků a bez povídání?

Přemýšlela o tom (pokud ovšem byla vůbec schopná myslet, protože se kvůli horku cítila ospalá a dočista zhlouplá), jestli by jí stálo za to vstát, jít si natrhat kopretiny a uvít si z nich věneček, když tu náhle těsně kolem ní proběhl bílý králík s rudýma očima.

Nebylo na tom nic pozoruhodného ani zvláštního a Alence nepřipadalo divné ani to, že si Králík pro sebe mumlá: „Ach, krindapána! Ach, krindapána! Budu mít zpoždění!“ (Když o tom později přemýšlela, napadlo ji, že ji to mělo překvapit, ale v tu chvíli jí to připadalo naprosto přirozené.) Když však Králík vytáhl z kapsičky u vesty hodinky, podíval se na ně a zase se rozběhl, Alenka přece jen vyskočila, protože si uvědomila, že nikdy neviděla žádného králíka ve vestičce s kapsičkou, natož aby z ní vytahoval hodinky. Hnána zvědavostí, rozběhla se přes pole za ním a měla štěstí, že doběhla právě včas, aby zahlédla, jak jako šipka skočil do velké nory ukryté v křoví.

Vzápětí do ní skočila i ona, a vůbec ji přitom nenapadlo, jak že se, u všech čertů, z té nory zase dostane ven.

Nora vedla zpočátku vodorovně jako tunel, ale potom se začala svažovat dolů tak prudce a strmě, že Alenka ani nestáčila pomyslet na to, že by se měla zastavit, a už se řítila do díry, která byla evidentně strašně hluboká.

Buď byla ta jáma skutečně tak hluboká, anebo Alenka padala tak pomalu, každopádně měla čas se rozhlížet kolem a přemýšlet o tom, co se bude dít. Nejdřív se snažila podívat dolů, aby věděla, kam padá, ale vládla tam taková tma, že nedokázala nic rozeznat. Pak zkoumala stěny díry a všimla si, že jsou plné skříněk a poliček. Tu a tam visely na stěnách zeměpisné mapy a obrázky. Jak Alenka padala, vzala si z jedné poličky sklenici s nápisem POMERANČOVÁ MARMELÁDA, ale k jejímu velkému zklamání byla sklenice prázdná. Nechtěla ji jen tak hodit dolů, aby snad někoho nezabila, tak ji strčila do jedné skříňky, kolem níž padala.

Pane jo, pomyslela si, po takovém pádu mi bude fuk, jestli ještě někdy doma spadnu ze schodů. Všichni si budou myslet, jak jsem statečná! Čestné slovo, i kdybych spadla ze střechy, ani nemuknu! (Což byla zřejmě pravda.)

Padala níž a níž a níž. „Copak tenhle pád nikdy neskončí?“ zeptala se nahlas. „Jak hluboko asi padám? Už nemůžu být daleko od středu Země. No to se na to podívejme! Musela jsem spadnout aspoň šest nebo sedm kilometrů... (Vidíte, Alenka se ve škole přece jen něco naučila, ačkoliv zrovna teď nebyl okamžik, kdy by se mohla svými znalostmi komukoliv pochlubit, protože tady nikdo nebyl. Ale i tak to bylo dobré domácí cvičení...) Ano, taková vzdálenost to asi bude... Jenomže teď mě napadá, jakou mám asi latitudu a longitudu (Alenka neměla ani potuchy, co znamená longituda a latituda, ale líbilo se jí, jak ta slova zní, když je vysloví).“

Po chvilce spustila znovu: „Co když se propadnu na druhý konec Země? To by byla legrace, ocitnout se mezi lidmi, kteří chodí hlavami dolů! Myslím, že se jim říká protivníci (tentokrát byla šťastná, že ji nikdo neslyší, protože jí to slovo vůbec nepřipadalo výstižné), ale myslím, že se jich budu stejně muset zeptat, v jaké zemi to vlastně jsem. Prosím vás, paní, tohle je Nový Zéland, nebo Austrálie (po těch slovech se pokusila udělat pukrle – jen považte, co je to za nápad uklánět se, když člověk padá do hlubiny! Myslíte, že byste to dokázali?)? A paní si pomyslí, že jsem pěkně nevzdělaná holka! Ne, lepší bude na nic se neptat. Možná ten název uvidím někde napsaný.“

Níž a níž a níž. Jako kdyby neměla nic jiného na práci. Alenka si za chvilku zase začala povídat: „Bojím se, že Micce

budu dnes večer hrozně chybět (Micka byla její kočka). Doufám, že na ni nezapomenou a že jí na svačinu do misky nalijí trochu mlíčka. Moje drahá Micinko, tolik bych chtěla, abys tu teď byla se mnou! Myši asi vzduchem nelítají, ale mohla bys chytit nějakého netopýra. A ten se přece podobá myši, ne? Jenomže nevím, jestli kočky jedí netopýry.“ V tu chvíli začala být Alenka trochu ospalá a opakovala jako ve snu: „Jedí kočky netopýry? Jedí kočky netopýry?“ A občas: „Jedí netopýři kočky?“ Protože ani na jednu z těchto otázek neuměla odpovědět, vůbec jí nevadilo, že se takhle přeříkává.

Nakonec usnula a zdálo se jí, že se prochází s Mickou, že ji drží za tlapku a úplně vážně se jí ptá: „Poslyš, Micko, řekni mi pravdu, sežrala jsi někdy netopýra?“ Jenomže pak najednou bum, bác, Alenka přistála na hromadě větviček a suchého listí – a její pád tak skončil.

Vůbec si neublížila a vzápětí už stála na nohou. Zvedla oči, ale nad hlavou viděla jen tmu. Před ní se otevírala další chodba a v ní spatřila pádit Bílého Králíka. Nesměla ztratit ani vteřinu, a tak se za ním rozběhla rychle jako vítr. Měla tak akorát čas zaslechnout, jak Králík, který zahýbal za roh, naříká: „Ach, u všech oušek a vousků, to mám zpoždění!“ Krátce po Králíkovi zahrnula za roh taky Alenka, ale když se rozhlédla, zjistila, že Králík mezitím zmizel. Nacházela se teď v dlouhém nízkém sále osvětleném řadou lamp visících u stropu.

Vedla z něj spousta dveří, ale všechny byly zamčené. Alenka postupně zkoušela otevřít dveře na jedné straně a potom ty na druhé straně, a nakonec zasmušile došla doprostřed sálu a přemýšlela, jak to udělá, aby se odsud dostala.

Najednou se vedle ní objevil skleněný stoleček na třech nožkách, na němž ležel zlatý klíček. Alenku okamžitě napadlo, že by se tím klíčkem daly otevřít nějaké dveře v místnosti. Jenomže ouha! Buď byly zámky příliš velké, nebo klíček moc malý, zkrátka žádné dveře se jím otevřít nedaly. Když však Alenka podruhé obešla celý sál, našla malou záclonku, které si předtím nevšimla. Za záclonkou se nacházela dvířka nízká jen asi čtyřicet centimetrů. Pokusila se strčit zlatý klíček do zámku a ke své velké radosti zjistila, že do něj dokonale zapadá!

Otevřela dvířka a spatřila, že vedou do chodbičky, která nebyla o nic širší než krysí díra. Klekla si a na jejím konci uviděla nejnádhernější zahradu, jakou si vůbec lze představit. Zatoužila dostat se z té tmavé místnosti a procházet se mezi zářivě barevnými záhony a fontánami s chladivou vodou! Jenomže do chodbičky nedokázala strčit ani hlavu. A i kdyby se mi to nakrásně podařilo, pomyslela si, stejně mi to nebude nic platné, protože se mi tam nevejdou ramena. Ach, kdybych se tak uměla složit jako dalekohled! Myslím, že bych to dokázala, jen kdybych věděla, jak na to. Víte, v posledních chvílích se stalo tolik podivností, že si Alenka pomalu začínala myslet, že možné je skoro všechno.

Čekat u dvířek jí připadalo zbytečné, proto se vrátila ke stolku a doufala, že na něm najde další klíček nebo aspoň knihu s návodem, jak se lidi můžou složit jako dalekohled. Tentokrát tam však spatřila lahvičku (před chvilkou tam určitě nebyla, říkala si Alenka v duchu), kolem jejíhož hrdla se vinul papírový štítek, na kterém byla velkými ozdobnými písmeny natištěna dvě slova: VYPIJ MĚ.

To se snadno řekne, vypij mě, ale naše opatrná Alenka s tím nijak nespíchala. Ne, nejdřív si lahvičku pečlivě prohlédnu, jestli tam někde není napsáno „jed“, pomyslela si. Vždyť četla tolik půvabných příběhů, ve kterých nakonec děti uhořely nebo je sežrala divoká zvířata anebo je potkaly další mrzutosti, prostě jen proto, že zapoměly dodržovat základní pravidla, která jim vštěpovali jejich blízcí. Například: Když budeš moc dlouho držet rozpálený pohrabáč, nakonec se spálíš! Nebo: Když se nožem řízneš hluboko do prstu, pravděpodobně ti poteče krev! A Alenka pamatovala na to, že když vypije obsah lahvičky, na které bude nápis „jed“, dřív nebo později se jí udělá špatně.

Ale na lahvičce žádný štítek s nápisem „jed“ nebyl, a tak se Alenka osmělila a trochu z ní upila. A protože jí to docela chutnalo (popravdě jí to připadalo, jako když smíchá-

te příchut' třešňového koláče, pudinku, ananasu, pečeného krocana, karamelu a topinek s máslem), vypila obsah až do poslední kapky.

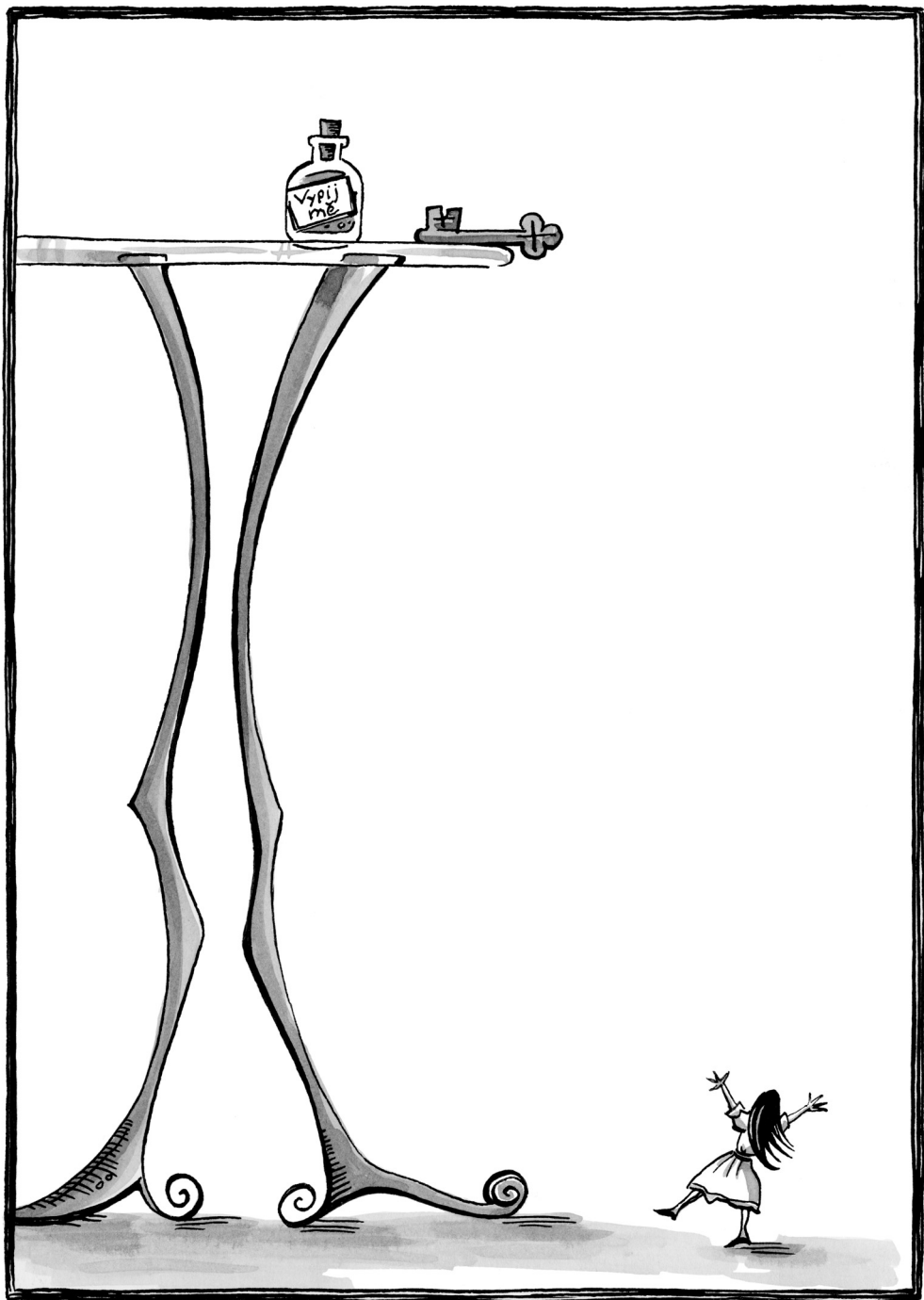

„To je zvláštní pocit,“ řekla si. „Asi se teď smrskávám, jako když se skládá dalekohled.“

A bylo to přesně tak. Měřila už jen pětadvacet centimetrů. Tvář se jí rozzářila při myšlence, že teď má přesně tu velikost, aby se dokázala protáhnout malými dvířky a dostat se do té nádherné zahrady. Čekala však ještě pár minut, aby zjistila, jestli se nebude ještě zmenšovat. To ji trochu vylekalo. Jemínánku, pomyslela si, to bych nakonec mohla zmizet jako plamen dohořelé svíčky. Čemu bych se pak asi podobala? Zkusila si představit, čemu se podobá plamen svíčky, když zhasne, protože si nevzpomínala, že by někdy něco takového viděla.

Ale protože se nic dalšího nedělo, za chvíli se rozhodla jít rovnou do zahrady. Jenomže achich ouvej! Jakmile došla k dvířkům, zjistila, že zapoměla zlatý klíček na stolku. Když se k němu vrátila, uvědomila si, že na klíček nedosáhne, ačkoliv ho přes sklo zcela jasně viděla. Snažila se vyšplhat po jedné z nožiček stolku, ale strašně jí to klouzalo, takže vyčerpala všechny síly, a když zjistila, že to nedokáže, posadila se chudinka na zem a rozplakala se.

„No tak, vzpamatuj se, pláčem nic nezmůžeš!“ řekla si přísně. „Radím ti okamžitě přestat!“ Obvykle si dávala dobré rady (ačkoliv ne vždycky je uposlechla) a občas si vynadala

tak příkře, až jí vhrkly do očí slzy. Vzpomněla si, jak si jednou chtěla dát facku, protože fixlovala při kroketu, kdy hrála sama proti sobě. Tohle zvláštní dítě totiž rádo předstíralo, že je dvěma osobami najednou. Teď ale hra na dvě osoby nemá cenu, pomyslela si chudinka Alenka. Vždyť ze mě zůstalo sotva tolik, že to s bídou vystačí na jednu!

Vzápětí její pohled padl na malou skleněnou krabičku ležící pod stolem. Otevřela ji a našla v ní koláček s nápisem poskládaným z rozinek: SNĚZ MĚ. Tak dobře, sním ho, pomyslela si Alenka. Jestli po něm vyrostu, dosáhnu na klíček. A kdybych se náhodou ještě zmenšila, protáhnu se pode dveřmi. Takže ať to dopadne, jak chce, do té zahrady se dostanu.

Snědla kousíček koláčku a s obavami si řekla: „Nahoru, nebo dolů?“ Rukou si přidržovala hlavu, aby cítila, jestli se zvětšuje, nebo zmenšuje. Ale překvapilo ji, že je pořád stejně velká. To se samozřejmě stává, když člověk sní koláček, jenomže Alenka si už zvykla jen na samé blázniviny, takže jí najednou připadalo nudné a hloupé, že se nestalo nic.

Proto se zakousla do koláče a jedla, dokud ho nesnědla do posledního drobečku.